

givet den ved rådsforordning nr. 19/65 af 2. marts 1965 til at undtage visse grupper af eksklusivaftaler fra forbudet i artikel 85, stk. 1. Dette er sket ved forordning nr. 67/67 af 22. marts 1967. Fritagelsen gælder dog kun indtil 31. december 1972.

Forordningen omfatter aftaler, i hvilke kun 2 virksomheder fra forskellige lande deltager, og hvorved den ene kontrahent forpligter sig over for den anden til kun at levere til denne og/eller til kun at aftage fra denne med videre salg for øje. Det skal dreje sig om bestemte varer og en afgrænset del af fællesmarkedet (jfr. artikel 1). Herudover må eneforhandlingsaftalen kun indeholde forbud mod at handle med varer, der kan konkurrere med de af aftalen omfattede, og forbud mod at gennemføre salgsfremmende foranstaltninger (kundehvervning, oprettelse af filialer eller depoter) uden for det af aftalen omfattede område for de af aftalen omfattede varer. Det fastslås dog, at det er tilladt af foreskrive pligt til at aftage et fuldstændigt varesortiment eller et mindstekvantum, til at mærke varerne i

overensstemmelse med producentens forskrifter og til inden for aftaleområdet at foretage salgsfremmende foranstaltninger (jfr. artikel 2).

Gruppedispensationen gælder ikke i tilfælde, hvor producenter af varer, der konkurrerer med hinanden, gensidigt overdrager hinanden eneforhandlingen af disse varer. Endvidere må aftalen ikke hindre parallelimport, dvs. aftalen må ikke give territorial beskyttelse ved at gøre det helt eller næsten umuligt for mellemhandlere eller forbrugere at skaffe sig de af aftalen omfattede varer hos andre forhandlere inden for fællesmarkedet (jfr. artikel 3).

Det er udtrykkeligt angivet i forordningen, at gruppedispensationen ikke gælder for aftaler, i hvilke der kun deltager virksomheder fra én medlemsstat, og som vedrører videresalg af varer inden for denne medlemsstat (jfr. artikel 1, stk. 2).

Endelig fastslås det, at aftaler, der opfylder forordningens betingelser, ikke behøver at anmeldes.